

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 24. Indignati sunt. Non hoc te scandalizet, minimos in Dei seruis notare defectus, nullus enim ab his liber viuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

defectus, seu infirmitates, ex quibus ansam capiunt humilitatis; ne dum se vident celestibus delibatos favoribus, donisque exaltatos, in superbiam alius erigantur. Hoc quoque ex eius opinione, indicavit Iob, dum de preclarissimis agit Divinæ sapientie operibus: *Fecit ventus pondus*. Notum est in S. Scripturæ libris sapius Sanctos Dei ventos non tauri ob in Dei famulatu celeritiam promptitudinem. De quibus cavet David: *Quis ambulat super pennas ventorum*. Ventis huiusmodi fecit Deus pondus: ne diivinis exalta; muneibus super se in auiter rapiantur: *Ventus pondus facere est, concessam hic electis de virtutibus gloriam permixta infirmitate temperare*. Illi sunt Chananæi, Pherezæi, alijque gentium populi, qui permixtim Israelitis cohabitabant, ut continuis Dei populum vigilis excitarent ad proclum: *Quia nonnumquam etiam, quibus magna dona tribuit, parva quadam reprehensibilia relinquunt, ut semper habeant, contra quod bellum gerant, & demeritis magnis hostibus, mentem non erigant, quando aduersarij minime adhuc surgant*. Hoc de seipso facit Apostolus qui pondus illud carnis suæ molelitum adeo sibi ac graue sentiebat quo durè nimis torquebatur: quoniam ipse Deus suo hæc dispensari consilio declarat, ut inter tot illustres gratias, labret, quo se profundius humiliaret. Audio D. Paul de seipso sic testantem: *Ne magnitudo revelationum extollat me status est mihi stimulus carnis meæ, Angelus Satana, qui me colaphizat*. Deum vero deprecatus, ut hæc se liberaret tentatione, audit: *Virtus in infirmitate perfectur*. Et hoc sibi expedire, & humilitatis esse materiam, quam Christi vocat virtutem: ipse quippe illam docuit Magister primarius: *Ut inhabitet in me virtus Christi*.

II. Exemplum. Lib. de Sanctor. Patrum historijs l. 11. 26.

Memoratu dignissimam habeo, inter vitas Sanctorum; Græcorum S. vitam Simeonis, quem quia in eolumm altissima degelat. Græci vocant Stylicem: eius acta mirabilia scripsit D. Theodoretus Episcopus Cyprensis vir laudatus concilio Chalcedonensi ut testis ocularis: quem primò sic titulo honorat: *Magnum illustis orbis terrarum miraculum*. Verò verius est, tam eximiam eius vitæ decus enumerat, quibus totum in admirationem rapuit vniuersum. Tandem eolumnam ascendit altitudinis tringenta cubitorum: in ea pedes stetit, noctuque duque seruenissimo sole, in ignore, caloribus,

pluribus annis tantâ abstinentiâ, quæ fidem pene omnem excederet, extates patiebatur admirandas. Ex hac quasi ex cathedra concionabatur ad populum, benedicebat, aduenientes hortabatur, quotum erat numerus infinitus, qui ex omnibus mundi partibus præsertim ex Hispania eò confluxerant tanti miraculi spectatores. Ex ista eolumna suo curabat imperio ac benedictione, quoslibet quorumlibet aduentantium infirmitates: innumeros ad fidem adduxit Gen. Lat. tiles, eratque cupulis portentum inauditum. Dei consilio vulnere in pede affligebatur, quod sanie perpetuâ stuebat, quasi eius esset scaturigo seu fons unde plures vermes enatebantur. Accurrit inter alios Princeps quidam vir nobilissimus, qui visis iis, quæ famam superabant, credidit impossibile eum esse hominem, sed Angelum aliquem in corpore phantastico apparentem, unde propius accedens, interrogavit. Dic mihi precor serve Dei sanctissime: qui talis cum sis, sinceram mihi dices veritatem: *Erne homo, an incorporea natura?* Aliud non respondit quàm, erigite scalas; & huc ad me ô Princeps, ascende: Subit Princeps scalas, cui pedis demostret apertum vulnus, sanie, vermesque prorumpentes: Intuere Princeps, hoc tibi vulnus quis sum, testabitur, homo scilicet miserabilis, putredo, sanies, vermium collantes; & hæc in pede corrupto quæ me deprimit, restringit, & alligat, ne sursum superbus ferar ne inolesecam quando supra humanum intumescam. En tibi cur tales Deus permittat in electis suis miseras defectus, infirmitates. Ea quoque de causa passus est Apostolos in defectus labi leuiores, ut inde materiam sumerent humilitatis, dum se tam infirmos lugent, miseris que negare non possunt esse se circumcinctos. Hoc quoque attende, quod decem illi Apostoli, quibus duobus indignabatur, illi ipsi in eisdem cum aliis inciderint defectus: cum enim & Ij & illi Christum audirent respondentem, inter illos ilico spiritus quidam ambitionis, invidia, superbie efferebat: *Facta est autem & contentio inter eos, quis eorum videretur esse maior*. O Sanctissimi Saluatoris affectu, num bene commouemini contra duorum illorum fratrum ambitionem, dum vos ipsi eadem iustati, & statu primario orta contentione præhamini, in tantum, ut necesse fuerit, manum suam adhiberet Christus, doceretque quàm longè à seopo aberraretis? Est hoc maxime familiare, ut saepe numero, grauis murmure ille & in proximi minimos defectus amarior feruat reprehensor, qui

qui islelem, imò sepe turpioribus inquitur. Omnis celestis accurret Magister, & his & illis salutaria dat præcepta; quod in regno suo selem æquirit primariam, qui se ceteris reddit inferiorem; omnibus autem se exemplum pro-

ponit humilitatis, ceterarumque virtutum, quas imitentur ipse, qui dedit animam suam redemptionem pro multis; ut ex ea gratiam in hac vita, & in altera gloriam assequamur æternam. Amen.

S V M M A R I V M

HOMILIÆ DECIMÆSEXTÆ SEQVENTIS.

NOSTRI est intentio Evangelij, historiz huius narratione nobis ostendere, quod verbis postmodum dixit D. Ioannes, quod ille qui habuerit substantiam huius mundi, & pauperi necessitatem habenti liberalis non succurrerit, se sciat esse condemnandum. *a.* Quocirca litem hic format Christus, de diuite epulone, suis instructam articulis, accuratius multo, quam vnquam potuerint Bartolus, & Baldus. Primò: supponit, ut maiorem syllogismi propositionem: Omnis qui habuerit substantiam huius mundi, egeno tenetur succurrere pauperi. *b.* Adiungit minorem, atqui hic diues erat, & mundi substantia ad luxum opulentus. *c.* Tertium addit. Quod fratrem suum viderit necessitatem habere, sed nec ei viscera aperuerit misericordiz. *d.* Hinc eius colligit damnationis sententiam, velut ultimam conclusionem; quæ mandabatur executioni, ambobus morientibus: panperem enim latantes Angeli in sinum Abraham detulerunt: diues autem sepultus est in inferno condemnatus. *e.* Infausta sepultura. *f.* Aquæ guttulam ab Abraham postulanti, respondet ille, se neququam illi concessurum; & iustiz eius damnationis pauperisque æternæ Lazari beatitudinis causam declarat.

§. 1. Tenentur diuites dare elemosynam; quod si non de leviori damnabimur, ut redit Christus probat hac historia iis, qui suam doctrinam explodebant. §. 2. Huius diuitis supplicium sit ipsi exemplo diuitibus, ut pana Caini. §. 3. Vult Deus, ut diues subueniat pauperi, ut calum terra, & Romachus corporis partibus. §. 4. Sunt diuitie aquæ cisterna, illis diues utatur, sed fontes illas faciat pauperibus. §. 5. Confundit Deus diuitem, non facientem	elemosynam, ut Dominus suum æconomum. §. 6. Argumentum admirabile nobis proponit D. Ioannes, quod diues, qui proximi non miseretur, quem videri inopia laborantem, Deus non amet. §. 7. Se Deus exhibet in paupere, in quo tuam erga illum possis operibus probare dilectionem. §. 8. Homo quidam erat diues. Manifestat Dominus, diuitem illum fuisse etiam peccatorem. §. 9. Diues. Ex se peccatum non est, esse diuitem,